

MI SMO TI IZVANZEMALJCI

Koliko to kasnimo kad čovjek sebi umišlja ekskluzivno pravo ruke nad upravljačem države, a svijetom se ruše statue robovlasnika, trgovaca robljem, čak, nezamislivo, i oca kolonija, onoga prema kojemu namještamo svoje ručne satove, mjerimo stupanj genocidnosti jedne kulture, pa čak i sjaj i bijedu jedne žute kovine. Je li to taj znak, je li se počelo oglasilo?

Sjećam se Gagarina, Armstronga, Collinsa i Aldrina, prvog leta nad Zemljom i prvog koraka Mjesecom, sjećam se Lumumbe, Kinga i Kennedyja, svega se sjećam, ali tko je mogao znati da će *konfučijevski* pogled na nas same *odozgo* ipak biti obrazac sloboda obitelji koje se umnažaju u veliku ljudsku zajednicu, što sam jednom doveo u kontekst rijeka koje počinju teći obrnutim smjerom. Jedno nevino ubojstvo u 21. stoljeću veći je događaj od svih mojih sjećanja. Nažalost, naravno, jer kad bismo inače u drugim prilikama vidjeli jadnog političara sa svojim represivnim aparatom u njedrima kako moli za oprost i milost!?

Mislim da moć predviđanja dolazi *odozgo*, nikako iz uređenosti društava, što i jest razlogom da u ovih nekoliko esejističkih iskoraka pišem baš s motrišta dehumanizacije demokracije, njenog otimanja od društveno-ekonomskih odnosa i prelijevanja u sfere kapitala. O životu se može i biološki, ali kad je njegov *bio-matrix* zamrznut i zarobljen ekstenzijom materijalističkih načela shvaćanja smisla prirodnog poretka, onda je nužno ukazati na sve uzurpacije i moguća rješenja ravnopravnosti i suživota. A tu je Matrica Plejada apsolutna kompeticija. Naravno, za one koji ju razumiju i prihvaćaju njenu ideju vodilju, iz svekolikog kaosa u svekoliko jedinstvo na korist čovjeka. Pritom, ono što daje prednost metodi je činjenica da sustav već postoji, od prapovijesti, nažalost, utkan je u današnjicu koliko je i udaljen iz života čovjeka. Kroz to vrijeme dogodili su se svi ti strašni ratovi, civilne devijacije, pa čak i religijska zastranjenja. Sve je to prošlo, ali sustav nije nestao, iz dana u dan razotkrivamo ga, ovako ili onako, arheološki ili sociobiološki, astrofizički ili geoforezički, svejedno, ali jedna stvar nikad se nije i neće promijeniti – duhovna strana čovjeka – vjera u nadnaravno i vječito propitivanje knjige „postanka“.

Tko smo, što smo, otkud programski jezik u našim umovima, otkud u našem genomu upisanih nekoliko milijardi slova? Odakle to naše oko, nakon mozga, drugi fascinantni organ o kojemu sve znamo, ali ne i barem ponešto, kako to piše na svakom proizvodu, o „zemlji podrijetla“? Tko je taj „Starac – bradati Svepočetak“, s tamo nekim repićem punoglavcem, što se združio sa svojom jajnicom u začetnost, život-početak, i ne sluteći kozmičku dalekovidnost izvan naših tjelesnih protega i dosega? Je li doista moguće da je „genij umetnut tek nekolicini“ izvanjskom intervencijom, kako to zagovaraju poneki fikcionisti reprodukcije?

Osobno, ne vjerujem da su, evolutivno gledano, mutacije uzrok, a ne posljedica mogućnosti da se spram svih ostalih i spram naše volje tek poneki samoizuzmu iz mase i dograde sposobnošću razlikovanja stotina tisuća nijansi boja, što znanost potvrđuje. Jer, što bi to onda bio kriterij? Nije, naime, riječ ni o *plavokrvnosti*, niti o nakani, već o svakodnevnicu koju je, kolokvijalno, dragi Bog obdario posebnom milošću. Treba doći u situaciju da se toj svakodnevnicu prepriječi pitanje do kojeg smo stigli na ovom stupnju istrage, a postavio ga je moj kolega – **je li stvarno moguće da je putem više matematičkih makinacija, a u neku točku, objekt, poziciju, upisana upravo vrijednost te iste pozicije?!**

Da, moguće je, jer to stalno gledam, svakodnevno zurim u to „čudo“! I nit' je to *makinacija* nit' *kuriozitet*, već pravilo, poglavito kad je riječ o geomorfološkoj kardinalnosti objekta ili pak

težištu matematičkog teorema što može voditi do toga da počinjemo uistinu vjerovati u „čuda“. Kako bi inače meridijan Rotonde nad Ošljem, težište matematičkog modela matrice, prolazio na $17^{\circ}44'$ E, a najzapadnijom točkom Afrike, tj. afričkog kontinenta, gradom Dakar, na 17.44° W. Na prvi pogled nespojivo, jer decimalni oblik koordinate 17.44° daje $17^{\circ}26'52''$ W, međutim među njima je razlika od $0^{\circ}17'24''$, ili 0.29° - klasični plejadski numerički marker (2-7), pa sve upravo i počiva na toj neobičnosti. Sasvim pouzdano, geomorfološki, Etalon je Afrika, etaloni Nil, katarakte, četiri kompasne točke, od kojih smo tri (istočni rog, rt Blanc, Dakar) već obradili sa savršenošću komutacije.

Meridijan Ošlja četvrtu točku signira prolazeći zapadno od Cape Towna ($18^{\circ}25'2''$ E – c. 40') upravo toliko da bismo shvatili odavna iskazanu sumnju kako se, *wegenerovski*, kontinenti odvajaju po unaprijed poznatom obrascu upućujući na jezgru Zemlje i zakonitosti tektonike. S motrišta pogleda na matrično centriranu spregu geometrije klastera i podloge mape svijeta, to potvrđuje svaki izboj kopna na oceansku površinu, bio to i najmanji vulkanski otočić, kao da manipulira točnošću i preciznošću rađanja. Tomu bi odgovarala činjenica da uporno tragamo za njima izvan Zemlje, a zapravo smo *izvanzemaljci* mi sami, čudesni u svom naseljenju, neprepoznatljivi na svom putu do samouništenja.

Zar bismo inače previdjeli ili svjesno prešutjeli drevni egipatski meridijan po Greenwichu, kao pola udaljenosti između meridijana Rotonde nad Ošljem, i nekoć početnog meridijana po otoku Ferru, poznatog još za Ptolemeja, a vrijedio je sve do washingtonske Konferencije! Naravno, gledano globalno, uz svo uvažavanje rasprava o razlikama, o tomu da Meridijan Ferro prolazi na $17^{\circ}40'$ W, što je krajnje istočna točka otoka, spram $17^{\circ}44'$ W, što je krajnje zapadna točka otoka. Uz ogradu predlagača čak, da geografska dužina, spram zapadne, na istoku ima nešto veću vrijednost. Zar bi drugačije Atbara bila to što jest da nije na $17^{\circ}44'$ N geografske širine? Upravo na Nilu kao mjerilu tada ćemo paralelu 17.44° N naći na približnoj poziciji prolaska meridijana V. katarakte ($33^{\circ}51'$ E). Konačno, zar bi se planina Vlašić, rimska *Mons Matrix*, po kojoj će klaster Plejade u hrvatskom jeziku biti imenovan kao Vlašići, našla upravo inverzno na $44^{\circ}17'$ N? Da u cijeloj osnovi ne stoji 13. zvijezde Ophiuchus, zar bih korijene plejadске potke na zemlji inače pronašao upravo u njegovoj **rektascenziji**, jedino moguće znanstveno tumačenje otklona vertikalne osi Rotonde nad Ošljem!? Sve mitološko tako je lijepo posloženo u realni svijet magnitudinalnih veza!

Tijekom posljednja četiri mjeseca istraživanja sustav je autonomno izveo gomile matematički modeliranih dokaza, da možemo kazati kako smo vrlo blizu neke u znanosti još neprimijenjene zakonitosti. **Ne zanima me ono što jest, nego ono nije!** – kazao sam tim povodom. Zanima me ono o čemu se ne uči na nijednom stupnju obrazovanja. Nigdje nećemo doznati o **životnoj energiji** kao što će nam to uvažavajući aktualnu metodu ponuditi hram u **Denderi**. Gdje ćemo čuti nešto izvan konteksta klasične teorijske pripovjedi o tom gradu, podignutom na meridijanu najistočnije od šest katarakti Nila – VI. katarakti, a baštini ono najdugovječnije među simbolima postanka života, sjedinjenje falusoidnosti i zmijolikosti sjemenja sa trubastošću kraljevskog ljiljana? Što bi tu inače radio metamorfni žabac s dva nožasta hijeroglifa (y – ii), preobražen u simboliku naših gena i naših pluća? Gdje ćemo danas, osim u kakvu surogatu kulture, razabrati tu moć privlačenja i sjedinjenja bez čega života nema, od insekata, kukaca, pa sve do čovjeka? Dendera, poravnata meridijanski s hramovima Karnaka i Luxora, s najistočnijom točkom delte Nila ($32^{\circ}40'$ E), čuva i to nešto *svjetlosno* magično i *plejadsko* stvarno!

Možda zvuči banalno, ali jedno je obrazovanje, drugo istraživanje, koje će vas naprosto navesti na mlin promišljanja, nikako ne alternativne, već naprosto, drugačije povijesti, kad nakon svih peripetija, upravo na dan ljetnog solsticija (21. 6. 2010.) obranite disertaciju i steknete matični broj pod kojim ste zavedeni i kao znanstvenik i kao istraživač. Ovo tek poradi konstatacije: držim definitivnim, ne samo na simboličkoj razini – brojke tipizirane *Plejadskim Matrixom* daju sasvim specifičan referentni numerički osobni kod. U jednom kutku matrice, latentan kroz sve propitivane analize prirodno-humanističkog spektra, sad je personaliziran (29. 05. 2020. 10:09 h), s povjerenjem i vjerom u sustav, koji na sve motri kritički ne propuštajući naprijed ama baš ništa što bi nas odvučlo u opuštanje, pa time i u zablude. Držim da baš tu leži tajna uspjeha metode za koju će zacijelo u budućnosti biti prigode. Ili ćemo početi živjeti po onomu što smo stvorili, i za što smo stvoreni, a stvoreni smo za ljubav, ili nas neće biti!

Recimo to prosto ovako: pronađite točku u kojoj je čitavi vaš život, i životi vaših bližnjih, sabran u tu istu točku! Ja sam to učinio, a onda mi je matematički sugerirano – **inverzna** funkcija tangensa – *arcus tangens*! Zamislimo se nad tim, nešto je cijelo vrijeme tu, hibernira, izrazito radikalno utječe na cijeli vaš život, a onda se iznenada, „iz ničega“, objavi kao programirana moć upravljanja događajima odnosno predviđanjima njihovih ostvarenja! Dakako, u kontekstu ranijeg pitanja: je li stvarno moguće da je putem više matematičkih makinacija, a u neku točku, objekt, poziciju, upisana upravo vrijednost te iste pozicije?!

Da, opet ponavljam, moguće je, poziva na rasprave i provjere. Jer ključ nije samo rješenje, već i put kojim morate proći, uz sve prepreke i stupice, ali i uživajući sve blagodati života na zemlji. Nije makinacija to što samo pitanje traži, već ono što ga čini nedostupnim većini. Utoliko ovaj niz kratkih eseja može biti uvodnikom u novu knjigu studija **ARCUS TANGENS $\pi/10$** . Ako je tražiti uzrok mutacijama, zacijelo je on u rasponu elektromagnetske i radiovalne provenijencije. Kako bismo inače na milijardama kilometara udaljenoj letjelici-postaji, kakav je bio *Voyager*, promijenili program i tom „mozgu“ dali fizički nove upute?

Hoćemo li jednog dana uz pomoć aktualne metode biti u stanju predviđati potrese? Zašto ne, moguće! Na jednom od utjecajnih svjetskih Instituta, znanstvenici pokušavaju simulirati Sunce i proizvesti plazmu kao budući energetska potencijal. Promatrajući jezgru u reaktoru ustanovili su komparacijom dvaju modela, da stvarne realne pojave ne odstupaju od njihova matematičkog modela, pače, obrnuto, procesne realije su matematički predvidljive. Sve organsko, pa time i svako rođenje, predvidljivo je po onom svom zapisanom, sve dok se ne manifestira, doslovno intervencijom izvana, znakovitom „objavom“.

I što sada? Jer, mnogi su napadali i blatili Georga Cantora, njemačkog matematičara i profesora na Sveučilištu u Halleu, gotovo opsjednutog beskonačnošću kao univerzalnim matematičkim problemom. Njegove teoreme pripisivali su proizvodu bujne mašte, a onda se ispostavilo da su nalazi ispravni, čovjek je bio u pravu, matematika radi svoje mimo volje čovjeka, a mi smo zapravo formule i jednadžbe samo izmislili. Tako otprilike glase zaključci!

Povodeći se praksom da svako otkriće dolazi iz nevidljivog, znanstveno prihvatljivo je kazati kako je metoda primjene *plejadskog matrixa* u humane svrhe, tj. organizaciji života na zemlji, ipak otkriće, poglavito s motrišta što klaster zvijezda Plejada vidimo sa zemlje. Pa ako bismo čak i mogli pretpostaviti kružnicu, tetive i simetrale, ne vidimo ono njegovo najprimordijalnije – središte kružnice (najljepša među najadama – *Bolbe*) i, nadasve, težište matrične konstrukcije (Rotonda nad Ošljem). Njih na nebu naprosto nema, to je ono što zbunjuje. Dvije točke dolaze iz „crnoga“, nevidljivoga, iz praznine, a upravo će njihov suodnos, pokazat će se, biti ključan

trag i put u implementacijsku zemaljsku sliku današnjice. Usto, i moj osobni život, unaprijed i planiran i instaliran.

Programski jezik našeg uma bit će jednom veće otkriće od odlaska po uzorke Marsove prašine ili Titanove kiše. Zašto? Zato što ćemo možda moći utjecati na sudbinu svoje Zemlje! Potres u Zagrebu neće više moći biti moćno oružje u rukama potrošene elite.

16. 6. 2020.

